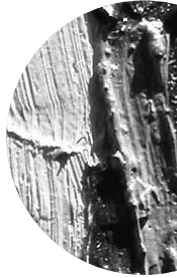

VÉCSEI RITA ANDREA

Csiga egy lány hajában

Nem fújt a szél,
 hetekig eső sem esett akkoriban,
 azt mondta, ez is a csönd miatt van,
 hogy ne maradjon neki semmi abból az esős-szeles otthonból,
 csak a csönd legyen,
 az ismeretlen csönd
 meg a sajtok, bagettek, borok, halak szaga minden piacon.
 Az ég és föld nem vált el egymástól,
 megoldhatatlannak tűnt,
 hogy helyet találjon ott, ahol a színek egymásba folynak,
 pedig ő szerette a rikító lilát és a türkizkékét.
 Lányokkal és fiúkkal reggelizett,
 olyanok vagytok, mint a papírrepszik,
 meghajtogattalak benneteket Le Monde-ból,
 eldoblak párszor, aztán a végén úgyis elfelejtelek.
 Épp sírni készült,
 amikor valaki megkérte, hogy tartson velem,
 a cirkuszvölgy ilyenkor a legszebb,
 lilák a hegyek, és türkiz a Gave de Pau.
 Hajából egy csiga
 a párnára esett a hercegnő és a kobold közé,
 aztán egy tűlevél, a nyelvhal pikkelyét is belakozta,
 hogy ne törjön el.
 Addig naponta firkált át egy Kóficot.
 Már nem az érdekelte, mennyi telt el,
 hanem ha néha fújt a szél, és nem volt áram a szobában,
 hogy milyen esőben a tenger.
 A hirdetésre, amit az utolsó héten adott fel,
 je vends mon vélo, 45 euro, pedig kilencvenért vette,
 egy fiú jelentkezett, aki, mielőtt elment vele,
 leszedte a narancssárga bicajról
 az összes dedós matricát.

Sacrificium

Álltak egymás mellett az istenek,
mindegyiküknek voltak kincsei,
egyikük nő volt, a másik férfi.

Leginkább sziklákra szerettek kiállni,
belélegették a szelet,
hosszú hajszálaik egymás szájába röpültek.

Hátukon zsák volt, egy üres és egy teli,
ettől úgy tűntek,
mintha ők is emberek lennének.

Néha letették, és nem csodálkoztak,
hogy zsákjuk nyoma a fűben
pontosan egyformán mély.

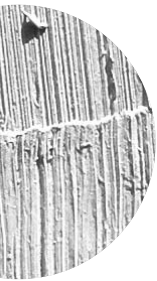
A kincseiket belül hordták,
és úgy cserélgették,
ahogy matricát cserél egy kisgyerek.

A nőnek nehéz volt másznia,
csak hátranyúlt, kivette,
és eldobálta, ami terhére volt.

A férfi szitról szirtre ugrált,
nyújtotta szép, finom kezét,
hogy ne maradj el tőlem istenem.

Nem vett magára súlyt, és nem adott
színes házakról képeslapot,
amije volt, nem szórta szét.

Inkább egy várfal hűvös tövében ült,
nézte, ahogy távol a másik hátradől,
puhán, a semmire.

Egy reggel futni kezdek

Sütni fog a nap, tudom, és szél lesz.
Tiszták vagyunk már, megszenteltek,
mert elhiszünk mindent, amit magunknak találtunk ki,
hogy könnyebb legyen.
Szégyenlősségből húzunk kerítést
a szégyenünk köré, hátha nem látnak be,
de belátnak.
Nem fordítunk hátat annak, aki ránk néz.
Először az ujjongás van, hogy ráakadtál,
kiértékelése a véletleneknek,
szükségszerű volt, elkerülhetetlen, stb.
Nem értünk semmit.
Később, szemtől szembe még annyit se.
Szét kéne tépni, megszüntetni ezt az értetlenséget.

Észrevétlenül szűnik meg egy folyóparton.
Árad éppen.
A teraszból, ahol állunk, tutaj lesz,
aztán ismét terasz, amikor megkérlek,
köss egy fehér szalagra, mint a kulcsodat,
hogy ne veszíts el.

Sütni fog a nap, és lehet, hogy szél lesz,
amikor bekötöd a madzagot a zsákon.
Onnantól sötét van,
a fényt az arcodon viszed,
növények illatát a hajadban.
Durva gyapjút húzok magamra
mások érintése ellen,
és futni kezdek, hogy megtaláljalak
Crna Gora körül,
a hegyekben.

